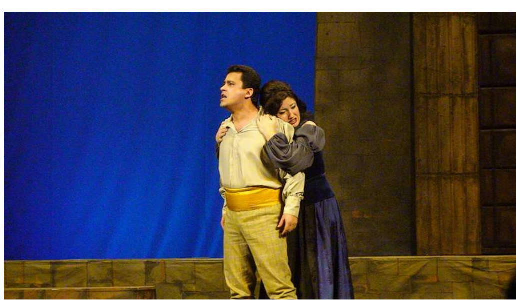
Spectacole de success

(Loredana Baltazar, 27 ianuarie 2009)

În deschiderea stagiunii, la Teatrul Naţional de Operă şi Balet „Oleg Danovski” atenţia publicului a fost captată de rezonanţa unora din cele mai importante opere pucciniene, precum Tosca şi Madame Butterfly, în compania celor două menţionate anterior aflându-se, în ordine cronologică, reprezentarea Balului mascat de Verdi, o producţie realizată în 2002 (regia artistică: Carmen Dobrescu; scenografia: Horia Popescu) şi reluată în 2008 sub ghidajul minuţios al regizoarei Sandra Răsvana Cernat şi dirijorului Răsvan Cernat.

Forţa şi aplombul scenic, dublate de supleţea şi penetranţa unei voci clare, cu o emisie deosebit de îngrijită, au conferit personalităţii lui Ricardo – prin intermediul lui Cristian Bălăşescu – un plus de dinamism şi veridicitate. Tenorul timişorean şi-a redovedit, cu această ocazie, capacitatea de a-şi direcţiona ascendent evoluţia dramatică spre un final previzibil dar, totuşi, impresionant. Baritonul Ionuţ Pascu (Renato) şi soprana Stela Sârbu (Amelia) şi-au confirmat statutul valoric prin redarea sensibilă, cu indiscutabilă naturaleţe, a partiturilor încredinţate; alături de ei, tânăra soprană Mădălina Diaconescu (Oscar) şi-a valorificat la maximum calităţile vocale cu o siguranţă şi o promptitudine remarcabile. Perechea Tom-Silvano (Constantin Acsinte-Marius Eftimie), elocvent plasată în structura intrigii, şi-a susţinut omogen apariţia, nu doar din punct de vedere vocal ci şi ca implicare scenică de-a lungul întregului spectacol, iar mezzosoprana ieşeană Maria Macsim Grierosu (Ulrica) – sugestiv purtătoare de negru-alb-roşu îngemănate într-un acelaşi veşmânt – a creionat o Sybillă a cărei prestaţie, extrem de convingătoare, şi-a marcat culminaţia în momentul tragicului verdict dat lui Ricardo. Costumele, purtând amprenta celor 3 culori-esenţă, întrepătrundere a purităţii nevinovate (alb) cu flacăra pasiunii (roşu) dar şi cu întunecatul presentiment al morţii iminente (negru) au completat imaginea cadrului scenic, susţinută de un decor minimal dar inspirat, subliniind gradat acel memento mori care planează asupra eroului principal încă de la începutul piesei. Însă, mai presus de toate acestea mi se pare important de semnalat deplina reuşită a lui Răsvan Cernat de a menţine ritmul alert al naraţiunii, relaţionându-l intervenţiilor orchestrale.

Daniel Stoica şi
Madeleine Pascu

Tot tandemului reprezentat de tânăra regizoare Sandra Răsvana Cernat şi dirijorul Răsvan Cernat îi datorăm, de această dată, premiera a două din cele mai populare opere veriste ale sfârşitului de secol XIX, asociate de obicei într-un acelaşi parcurs spectacular: Cavaleria rusticană de Mascagni şi Paiaţe de Leoncavallo. Veritabile „cadouri de Crăciun” oferite constănţenilor în pragul finalului de an, cele două spectacole au impresionat mai mult decât plăcut publicul, care a umplut sala Teatrului „Danovski” cu doar trei zile înainte de sărbătoarea Naşterii Domnului.

Posesoare – deja, la cei 28 de ani – a unei experienţe regizorale (ca asistent, dar şi ca regizor titular) care include titluri de referinţă din istoria teatrului, Sandra Răsvana Cernat încearcă să îmbine, cu dăruirea şi pasiunea specifică vârstei, cele două direcţii în care s-a format profesional: regia de

teatru şi cea de operă. După cele mai recente premiere ale sale de la Teatrul Naţional Constanţa şi Teatrul „Oleg Danovski”, palmaresul Sandrei Cernat s-a îmbogăţit cu o nouă realizare de proporţii. În viziunea sa, „pragul” dintre artă şi realitate se dezintegrează, trăirea emoţională intensă fiind cea care guvernează actul artistic, până la identificare. Universalitatea – ca posibilitate de plasare temporală şi spaţială – a subiectelor celor 2 opere semnate de Mascagni şi Leoncavallo, ca şi drama eroilor principali, dominaţi de forţa dragostei care îi subjugă – cauză şi efect al întregii existenţe omeneşti, captează şi menţine puternic atenţia spectatorului, atras de fiecare volută a jocului scenic, de cascada replicilor, de evoluţia tensională a intrigii ce conduce, pas cu pas, către deznodământ. Costumele Nataliei Kornilova, cizelate în amănunţime, sunt, prin ele însele, creatoare de atmosferă, încadrând acţiunea în timp şi spaţiu dar, totodată, particularizând protagoniştii în momentele-cheie în care suportul vizual fixează în memorie un anume decupaj scenic ce serveşte întregului eşafodaj conceptual.

Pornind de la mezzosoprana Gabriela Dobre (Lucia) – voce calitativă cu alură sobră, ce respectă cerinţele scenariului, continuând cu soprana Raluca Ciocă (Lola) – strălucitoare, stăpânindu-şi cu evidentă superioritate rolul, căci nu-i lipsesc nici frumuseţea fizică nici încrederea în propriile atuuri profesionale, apoi cu baritonul Ionuţ Pascu (Alfio) – emanând eleganţă în gesturi şi o desăvârşită siguranţă a jocului scenic, susţinută firesc de avantajele aspectului său fizic şi, în fine, cu tenorul Daniel Stoica – un Turiddu pătimaş, cu o voce maleabilă şi acute de excepţie, am apreciat galeria personajelor Cavaleriei rusticane, lăsând-o la urmă pe soprana Madeleine Pascu, al cărei continuu suflu dramatic pulsează în întregul spaţiu scenic, conferind Santuzzei – permanent sfâşiată de stări contradictorii – o forţă expresivă greu de egalat.

Ioan Ardelean, Alfredo Pascu, Crina Zancu, Ciprian Done

Paiaţe, o operă ce portretizează Artistul tuturor timpurilor, a beneficiat de o viziune regizorală care a inclus momente inedite: în deschidere, toţi cei cinci protagonişti ilustrează vizual Prologul, deasupra hainei „comune”, cotidiene, îmbrăcând – în umbră – costumul de spectacol. Contrastul dintre semiobscuritate şi lumină va urmări, de altfel, întreg parcursul imagistic al operei, ca o reflectare a dualităţii sentimentale a oamenilor-actori.

Treptat, Teatrul devine Realitate, scena prinde viaţă, râsul se transformă în plâns, iar graniţele dintre comedie şi tragedie se volatilizează. Am admirat, în acest context, atât valenţele actoriceşti cât şi disponibilităţile vocale ale baritonului Ionuţ Pascu (Silvio), tenorului Ciprian Done (Beppe), baritonului Ioan Ardelean (Tonio) şi – în special – cele ale sopranei Crina Zancu (Nedda) şi tenorului Alfredo Pascu (Canio), disponibilităţi remarcabil convertite într-o construcţie unitară a cărei încărcătură emoţională s-a propagat rapid în întreaga sală (cu atât mai surprinzător cu cât – după câte am aflat – montarea Paiaţelor s-a finalizat într-un timp record ce abia a depăşit pragul unei săptămâni !!!). Josnicia respingătoare a lui Tonio, sentimentalismul lui Silvio, apariţiile umoristice ale amorezului-actor Beppe, naturaleţea fermecătoare şi acurateţea vocală fără cusur a Neddei, precum şi spontaneitatea evoluţiei lui Canio, altminteri riguros controlată până la paroxismul exploziei finale, au concurat, indubitabil – alături de omogenitatea replicilor corale (în accepţiunea regizoarei, corul însuşi îmbracă haina unui personaj colectiv, populând cadrul scenic în ipostaze ce sprijină veridicitatea faptului artistic) şi sensibilul acompaniament orchestral

(ansambluri exigent îndrumate de Adrian Stanache şi, bineînţeles, de Răsvan Cernat) la realizarea unui spectacol de echipă valoros, deosebit de fluent ca gest teatral, apanaj al unei realizări remarcabile.

Îi dorim teatrului constănţean ca 2009 să fie un an cel puţin la fel de bogat în evenimente de calitate, precum aceste spectacole de real succes!